

Arrest

nr. 123 329 van 29 april 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 5 maart 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 20 maart 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 20 maart 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 3 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat F. COEL, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.W. (verzoeker) als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Basra in Zuid-Irak. In 1993 zou u gehuwd zijn met een zekere (A.M.M.e.Q.). Jullie zouden samen vijf kinderen hebben gekregen. Ten tijde van het regime van Saddam Hussein zou u carrière hebben gemaakt enerzijds binnen de Baathpartij en anderzijds als docent sportwetenschappen aan de universiteit van Basra. Van 1988 tot 1994 studeerde u sportwetenschappen aan de universiteit van Basra. Hier zou u een aanvullende masteropleiding gevolgd hebben van 1994 tot 1997. Na het beëindigen van deze opleiding zou u onmiddellijk aan de slag zijn kunnen gaan als docent aan de universiteit. U zou van 1997 tot aan de val van het regime van Saddam Hussein altijd les zijn blijven geven aan studenten sportwetenschappen. Gelijklopend met uw carrière als docent, zou u binnen de Baathpartij zijn opgeklommen. U zou als tiener eerst "sadiq" (vriend van de partij) geweest zijn, om achtereenvolgens de volgende graden te behalen, telkens na het afleggen van ideologische testen: "muayyid" (sympathisant), "nasir" (aanhanger), "nasir mutaqaddim" (gevorderde aanhanger), "adu mutaddarib" (stagiaire-lid), "adu amil" (actief lid), "adu firqa" (lid van een groep). U lichtte toe dat u deze laatste graad omstreeks 2000 behaalde nadat u werd verkozen door de leden van de "firqa". U zou zijn voorgedragen door de decaan van uw faculteit. Omdat u een jonge en populaire docent was, zou u uiteindelijk zijn verkozen. Als "adu Firqa" verbonden aan de universiteit van Basra zou u hebben ingestaan voor het organiseren van culturele bijeenkomsten. Eind 2003 zou u samen met uw familie naar Nasseryia zijn verhuisd nadat u verscheidene malen was bedreigd geweest omwille van uw positie als docent en uw lidmaatschap van de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Na ongeveer één maand in Nasseryia te zijn gebleven, zou u op advies van uw vader naar Bagdad zijn verhuisd. In de wijk Bagdad Jadida zou u een tijd hebben gewerkt als bewakingsagent voor een firma. In 2008 zou uw echtgenote gevraagd hebben om van u te scheiden. Ze wilde niet langer met u geassocieerd worden, gelet op de voortdurende bedreigingen die haar en jullie vijf kinderen te beurt vielen omwille van uw positie ten tijde van het regime van Saddam Hussein. U stemde hiermee in. Sinds de scheiding zou u geen contact meer hebben gehad met uw 1e vrouw en jullie vijf kinderen. U vermoedt dat zij zich in het buitenland bevinden.

In 2009 hetrouwde u met (A.K.) (OV 6.934.307 en CG11/01627B). U zou haar gekend hebben van in uw studententijd. U zou 'via via' hebben vernomen dat zij gescheiden was van haar eerste echtgenoot.

Op 20 oktober 2011 zou uw ouderlijk huis zijn binnengevallen door onbekenden. Uw vader zou hierbij om het leven zijn gebracht en uw één jaar jongere broer zou zijn ontvoerd. Sindsdien zou u helemaal niets meer hebben vernomen van deze laatste. Op 10 november 2011 zouden onbekenden het ouderlijke huis van uw echtgenote zijn binnengevallen. Zij zouden op zoek zijn geweest naar uw echtgenote. Na een woordenwisseling zou de broer van uw echtgenote door deze onbekenden zijn doodgeschoten. Enkele dagen later, op 15 november 2011 zouden onbekenden jullie huis in Bagdad Jadida hebben beschoten. Er zouden bij dit incident ook twee dreigbrieven zijn achtergelaten. Na deze incidenten, kort na elkaar, zou u besloten hebben om samen met uw tweede echtgenote en haar jongste zoontje Irak te ontvluchten. Op 20 december 2011 zouden jullie vanuit Erbil (Noord-Irak) met het vliegtuig naar Amman (Jordanië) gereisd zijn. De volgende dag zouden jullie vanuit Amman met het vliegtuig naar Brussel gereisd zijn, waar jullie dezelfde dag aankwamen en een asielaanvraag indienden.

U werd een eerste maal gehoord op 10 januari 2012. Op 20 januari 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 februari 2012. Op 20 april 2012 werd u voor een tweede keer gehoord door het CGVS.

B. Motivering

Na het tweede gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

In de loop van het gehoor dat op 10 januari 2012 plaatsvond, legde u vage en zelfs ongeloofwaardige verklaringen af, in het bijzonder toen er werd gepeild naar uw concrete activiteiten voor de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Hoewel u wel min of meer een beeld schetst van uw carrière, dient te worden opgemerkt dat deze vage en ontwijkende antwoorden het CGVS niet in staat stellen om zich een correct beeld te vormen van uw precieze taken en de mate van uw betrokkenheid bij het voormalige regime, alsook uw eventuele betrokkenheid bij mensenrechtenschendingen begaan door dit regime, waarvan u deel uitmaakte.

Zo viel het op dat u bij aanvang van het gehoor een redelijk gedetailleerd overzicht kon geven van hoe uw carrière binnen de Baathpartij is geëvolueerd. U zou als tiener eerst "sadiq" (vriend van de partij) geweest zijn, om achtereenvolgens de volgende graden te behalen, telkens na het afleggen van ideologische testen: "muayyid" (sympathisant), "nasir" (aanhanger), "nasir mutaqaddim"

(gevorderde aanhanger), "adu mutaddarib" (stagiaire-lid), "adu amil" (actief lid) en "adu firqa" (lid van een groep). U lichtte toe dat u deze laatste graad omstreeks 2000 behaalde op basis van verkiezingen door de leden van de "firqa". U zou zijn voorgedragen door de decaan van uw faculteit. Ook kon u perfect weergeven wat de hogere graden waren binnen de Baathpartij en op welk geografisch niveau personen met een bepaalde graad verantwoordelijkheid dragen (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vragen 42-50). Uw kennis terzake is correct en geeft bovendien blijk van een grote mate van vertrouwdheid met de structuur van de Baathpartij. Wanneer naar uw eigen specifieke verantwoordelijkheid werd gevraagd, haalde u aan dat u enkel "adu firqa" was met verantwoordelijkheden over studenten (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vragen 51-53). U voegde er nog aan toe, iets wat u overigens op verschillende tijdstippen doorheen het gehoor herhaalde, (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vragen 62, 82 en 87), dat u enkel tijdens de studietijd en dus niet tijdens vakantieperiodes, die verantwoordelijkheid opnam. Vervolgens verwees u spontaan naar andere "adu firqa's" die verantwoordelijkheid droegen over de woonwijken en die volgens u "meer problemen" veroorzaakten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 53). Na de pauze lichtte u toe dat de "adu firqa's" van de gewone woonwijken deserteurs en criminelen vervolgden (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vraag 60). Hoe deze vervolging precies verliep, kon u niet zeggen. U verwees enkel vaagweg naar gevangenisstraffen en de doodstraf. U lichtte toe dat de straf verschilde van situatie tot situatie (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vragen 62-64). Dat u terzake niet meer concrete informatie kan verschaffen over de werkwijze van de "adu firqa" in de woonwijken is opmerkelijk en weinig geloofwaardig, temeer u zelf een "adu firqa" was en bovendien hoogopgeleid. Men kan er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat u beter op de hoogte zou moeten zijn van de gebruikelijke praktijken op het niveau van de "firqa".

Bovendien liet u optekenen dat studenten ook konden bestraft worden. U voegde er nog aan toe dat velen van hen wegvluchtten naar het buitenland (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vraag 64). Toen hier dieper op werd ingegaan, bleek duidelijk dat u niet alleen ontwijkende maar ook incoherente verklaringen aflegde. Eerst werd u gevraagd wat er gebeurde met studenten die zich kritisch uitlieten over het regime. U antwoordde resoluut dit nooit te hebben meegemaakt tijdens uw ganse carrière als docent. U lichtte toe dat al uw studenten verplicht waren om lid te zijn van de Baathpartij. Toen u erop werd gewezen dat dit verplicht lidmaatschap een reden te meer kan zijn om zich kritisch uit te laten over de partij en het regime, herhaalde u enkel uw vorig antwoord: u zou het nooit hebben meegemaakt dat uw studenten zich negatief uitlieten over het regime. U voegde er nog aan toe dat ze allemaal bang waren en dat een eventueel ontslag uit de partij het ergste was wat hen kon overkomen met het oog op hun latere carrière. U werd erop gewezen dat dit alles weinig aannemelijk is, temeer uzelf in totaal ongeveer zes jaar heeft lesgegeven aan een totale groep van ongeveer 1000 à 1500 studenten (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vragen 69-71). Dat er zich onder deze vrij grote groep universiteitsstudenten - per definitie kritisch ingestelde mensen - geen enkel persoon zou hebben bevonden die zich negatief uitliet over de Baathpartij of het regime van Saddam Hussein in het algemeen, is zonder meer ongeloofwaardig. U werd er bovendien op gewezen dat u zojuist nog had laten optekenen dat ook studenten werden gestraft en dat destijds velen onder hen naar het buitenland vluchtten. U antwoordde op dit laatste dat u niet naar studenten had verwezen, maar wel naar "mensen in het algemeen". Dit blijkt nochtans allerminst uit het gehoorverslag, dat een letterlijke neerslag is van uw verklaringen. Verder gaf u toe dat studenten per definitie kritisch zijn ingesteld, maar u bleef herhalen dat het in uw faculteit nooit is voorgekomen dat een student zich kritisch uitliet over het regime. U lichtte nog toe dat uw studenten later aan de slag gingen als leraar en dat ze in die hoedanigheid zeker lid dienden te blijven van de Baathpartij. U voegde er nog aan toe dat ze allemaal bang waren voor de eventuele gevolgen van kritische opmerkingen over het regime (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vraag 67). Wat er ook van zij, met deze weinig genuanceerde verklaringen verliest u in grote mate uw geloofwaardigheid. Bovendien kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u bepaalde zaken anders voorstelt dan hoe ze in de werkelijkheid hebben plaatsgevonden, mogelijks om uw eventueel aandeel in bepaalde 'onfrisse' praktijken ten tijde van het regime van Saddam Hussein te maskeren.

Vervolgens werd u gevraagd of de studenten dan voortdurend in het oog werden gehouden door de "adu firqa" die verantwoordelijk was voor hen, gelet op uw eerdere verklaring dat ze altijd bang waren en daarom geen 'mistappen' begingen. Opnieuw antwoordde u zeer resoluut dat dit allerminst het geval was: "nee dat klopt niet, een "adu firqa" die leerkracht is en die tegelijkertijd de studenten controleert dat klopt niet". U verwees wel naar andere zogenaamde veiligheidscomités die zich bezig hielden met het controleren van zowel de leerkrachten als de studenten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 68). Op de vraag of deze leden dan eventueel bij u te rade kwamen wanneer er werd gepolst/geïnformeerd naar de studenten over wie u de verantwoordelijke "adu firqa" was, antwoordde u dat dit niet het geval was. U lichtte toe dat de "adu firqa" van een zogenaamd veiligheidscomité enkel te rade ging bij de mensen over wie hij directe verantwoordelijkheid had (zie gehoorverslag CGVS 10

januari 2012, vraag 73). Dient opgemerkt dat het nochtans logisch zou zijn dat men bij u advies zou inwinnen over uw studenten, aangezien u hen allicht beter kent en aldus beter op de hoogte bent van hun algemene houding ten opzichte van het regime. Opnieuw kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat u de werkelijkheid anders voorstelt om uw eventuele betrokkenheid bij bepaalde praktijken te verhullen en dat u uw verantwoordelijkheid als "adu firqa" ten onrechte minimaliseert.

U werd er verder op gewezen dat men vanaf een bepaalde graad binnen de Baathpartij zijn loyaliteit aan de partij diende te bewijzen. U werd gevraagd hoe u dit heeft gedaan. U kaatste onmiddellijk de bal terug en vroeg zich luidop af of dit uit informatie bleek. Vervolgens verklaarde u dat deze praktijken niet voorkwamen binnen de Baathpartij: "zulke dingen bestaan niet, hoe kan je dat bewijzen: iemand vermoorden? Wat ik wist is dat je gewoon je werk met integriteit moet doen, gewoon rechtdoor blijven gaan en verder weet ik niets over zulke dingen". Dat u niet op de hoogte zou zijn van deze loyaliteitstesten of proeven is andermaal weinig geloofwaardig, temeer dit een algemeen bekende praktijk was binnen de Baathpartij waar u als hoogopgeleide "adu firqa" mistens van op de hoogte moet geweest zijn (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vragen 80-82 en zie ook informatie CGVS, toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map). U antwoordde hierop enkel dat u uw werk altijd op een integere manier heeft uitgevoerd. U voegde er nog aan toe dat jullie andere gebruiken hadden dan zij die actief waren voor de Baathpartij in de woonwijken (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vraag 82). Deze uitleg kan allerminst overtuigen. Immers u omzeilt opnieuw de vraag door te verwijzen naar de "adu firqa's" van de woonwijken over wie u insinueert dat zij wel loyaliteitstesten kenden, maar u gaat niet concreet in op uw eigen functioneren als "adu firqa".

Tenslotte legde u een aantal verklaringen af over het voormalige regime van Saddam Hussein die op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen zijn en getuigen van grote loyaliteit ten aanzien van dit regime. Dit doet sterk vermoeden dat uw betrokkenheid bij het regime van Saddam Hussein in ieder geval veel groter of intenser was dan u op basis van uw verklaringen over uw activiteiten binnen de Baathpartij laat uitschijnen.

Zo verklaarde u eerst dat het regime van Saddam Hussein veel beter is dan het huidige regime. U lichtte toe: "toen waren er wetten en er was veiligheid. Je kon toen ook klachten indienen". Op de vraag of het toenmalige regime van Saddam Hussein voor iedereen beter was, verklaarde u dat het regime van Saddam Hussein zeker niet het beste was, maar wel dat het beter was dan het huidige regime. Als punt van kritiek verwees u naar het verbod voor gediplomeerden om naar het buitenland te reizen. Op de vraag of er buiten dit ene nadeel nog andere negatieve aspecten waren, vroeg u zich luidop af wat de zin is van deze vraag, gelet op het feit dat het regime van Saddam Hussein niet meer in voege is. U lichtte nog toe dat elk regime zijn positieve en negatieve aspecten heeft maar dat het regime van Saddam Hussein destijds vooral positieve aspecten had en het huidige regime vooral negatieve aspecten. U verwees ook nog naar een ander nadeel, namelijk het feit dat Saddam Hussein zijn land van de ene oorlog in de andere stortte, maar stelde tegelijkertijd dat er na de machtswissel alles samen veel meer doden zijn gevallen dan tijdens alle oorlogen van Saddam samen. Op de vraag of het regime van Saddam Hussein voor iedereen veiliger was, antwoordde u dat dat u en uw familie altijd in veiligheid hebben geleefd destijds. U haalde ook aan dat zogenaamde landverraders werden geëxecuteerd: "als iemand informatie verzamelt en die doorgeeft aan Iran, wat verwacht je dan, dat die beloond wordt? die wordt geëxecuteerd, dat is nu éénmaal zo. Alle regimes in de wereld bestraffen verraders vooral tijdens de oorlog". U werd vervolgens gevraagd of men volgens u het regime dan ook als een rechtvaardig regime kon beschouwen waarbij mensen die gestraft werden, enkel hun verdiende loon kregen. U antwoordde niet op de vraag en haalde aan dat Saddam Hussein destijds verschillende prijzen had ontvangen o.a. van de UNESCO voor zijn alfabetiseringcampagne en van UNICEF voor zijn strijd tegen kinderziektes. Verder haalde u nog aan dat Irak van alle Arabische landen het grootste aantal hoogopgeleiden telde. De vraag werd u opnieuw gesteld. U antwoordde nu dat u enkel een vergelijking wilde maken met het huidige regime. Verder liet u optekenen dat u niet met "ja" of "neen" kon antwoorden omdat het regime positieve en negatieve aspecten had. Als één van de negatieve aspecten verwees u nog naar de praktijk van Saddam Hussein om vooral mensen van zijn eigen clan te bevorderen en Koerden, Sjiïeten en Turkmenen te weren uit staatsfuncties. U verwees ook nog naar het incident van Halabja dat u omschrijft als "een vervalst verhaal", "Iran heeft de chemische aanval gedaan en niet Irak". Ter staving van deze boude stelling verwees u naar een vriend van u die een artikel had gelezen had in de krant "news times" van 1985 waarin werd geschreven dat Amerika destijds chemische wapens had verkocht aan Iran en niet aan Irak. U verklaarde nog dat dit uw eigen visie is en ook dat u zich houdt aan wat wetenschappelijk wordt bewezen. U werd ermee geconfronteerd dat men bezwaarlijk kan gewagen van een wetenschappelijk onderbouwde stelling wanneer deze enkel gebaseerd is op de verklaringen van een vriend die in 1985 een krantenartikel had gelezen en bovendien dat er massaal veel informatie, ook goed onderbouwd en onderzocht, voor handen is die aantoonde dat de gifaanval op Halabja wel degelijk werd uitgevoerd door het toenmalige regime van Saddam Hussein. U reageerde hierop, enigszins geërgerd, dat dit allemaal verzinsels waren van de

Amerikaanse media. Vervolgens liet u nog optekenen dat de Arabiseringspolitiek in essentie een strategisch plan was van Saddam Hussein, iets waar u het weliswaar niet mee eens was. Verder verklaarde u niet te weten wat er precies bedoeld werd met de zogenaamde 'anfalcampagne'. Ook toen u erop werd gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat u als hoogopgeleide Baathist helemaal niets van deze campagne zou hebben vernomen, bleef u volhouden er niets over af te weten tenzij dan dat het om gevechten ging tussen Irak en Iran. Tenslotte verklaarde u nog dat tijdens het regime van Saddam Hussein folterpraktijken wel degelijk frequent voorkwamen. U lichtte evenwel toe dat het enkel werd gebruikt tegen schuldige mensen. "Tijdens het regime van Saddam Hussein: iemand die schuldig was, die werd ondervraagd en die werd ook gefolterd". Hierna liet u weliswaar optekenen het niet eens te zijn met de folterpraktijken, maar u herhaalde nog een keer - bij wijze van verschoning - dat enkel schuldige mensen werden gefolterd. U voegde er verder nog aan toe dat het Amerikaanse leger in de Abu Graib gevangenis zowel schuldigen als onschuldigen had gefolterd, iets wat het regime van Saddam Hussein niet kan worden verweten (zie gehoorverslag CGVS 10 januari 2012, vragen 90-107). Al deze uitspraken van u getuigen van een grote loyaliteit ten opzichte van het regime van Saddam Hussein, hoewel men er redelijkerwijze van mag uitgaan dat u als universitair docent en hooggeplaatste baathist perfect op de hoogte moet geweest zijn van de wreedheden die dit regime kenmerkten. Het feit dat u op alle bovengenoemde vragen systematisch nalaat hiernaar te verwijzen en zelfs bepaalde bekende praktijken waarbij in het bijzonder deze wreedheden tot uiting zijn gekomen (anfalcampagne, Halabja), ontkent, is zeer opmerkelijk. **Het doet andermaal vermoeden dat u bepaalde informatie doelbewust achterhoudt om uw eigen rol en betrokkenheid in deze te maskeren.**

Omwille van bovenstaande redenen komt uw algehele geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang waardoor u het CGVS het zeer moeilijk maakt een correcte inschatting te maken van de door naar voren gebrachte vrees.

Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de weigeringsbeslissing van het CGVS van 20 januari 2012 vernietigde aangezien u niet was ondervraagd over de 'debaathificeringsmaatregelen' waaraan u onderhevig was en evenmin over de eigenlijke asielmotieven die u deden beslissen uit Irak te vluchten, werd u op 20 april 2012 voor een tweede maal gehoord door het Commissariaat-generaal. Naar aanleiding van het tweede gehoor dat in essentie werd toegespitst op uw eigenlijke asielmotieven is ten overvloede vast te komen staan dat er hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan de geloofwaardigheid van de feiten die u naar voren bracht.

Zo valt het vooreerst op dat u de chronologie van de feiten die u en uw echtgenote zijn overkomen, verkeerd weergaf. U verklaarde immers dat men eerst in het ouderlijke huis van uw echtgenote is binnengevallen en dat er later ook een inval plaatsvond in uw ouderlijk huis (zie gehoorverslag 20 april 2012, vraag 25). Nochtans blijkt uit uw latere verklaringen duidelijk dat de inval in uw ouderlijke huis (20 oktober 2011) vóór de inval in het huis van uw schoonouders (10 november 2011) plaatsvond (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vraag 26 en vragen 40 en 41).

In verband met het incident van 20 oktober 2011 zou u later te weten zijn gekomen dat leden van het Mehdileger (JAM) hiervoor verantwoordelijk waren (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2011, vraag 44). Onmiddellijk hierna sprak u over de organisatie "Asa'ib Ahl al Haq" als de verantwoordelijke organisatie voor het incident van 20 oktober 2011 (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vragen 45 en 46). Klaarblijkelijk maakt u geen onderscheid tussen het Mehdileger en Asa'ib Ahl al Haq. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel dat Asa'ib Ahl al Haq reeds sinds 2006 is afgesplitst van het Mehdileger en een onafhankelijke koers vaart. Dat u heeft nagelaten u te informeren over de organisatie die u, uw echtgenote en haar zoontje viseert en die tevens verantwoordelijk is voor de dood van uw vader en uw schoonbroer en de ontvoering van uw broer, getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Verder is het erg opmerkelijk dat u niet met zekerheid kan bevestigen dat er naar aanleiding van dit incident aangifte is gedaan bij de politie. U vermoedt dat dit wel degelijk gebeurd is aangezien er een overlijdensakte is uitgeschreven en dit volgens u enkel gebeurt nadat bij de politie aangifte is gedaan. Gezien de belagers van uw familie u viseerden, alsook gezien de ernst van de feiten die hebben plaatsgevonden, is het erg bevreemdend dat u hiernaar niet expliciet navraag heeft gedaan (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vragen 47 en 48). Ofschoon u zelf spontaan beloofde het nodige te doen teneinde een exemplaar van het betreffende PV voor te kunnen leggen aan het CGVS, heeft u dit nagelaten zonder enige uitleg te verschaffen waarom u niet aan dit document kon geraken. Er kan dan ook worden betoogd dat op basis van bovenstaande constatering uw geloofwaardigheid en bijgevolg ook de waarachtigheid van voorliggende gebeurtenis in het gedrang komt.

In verband met het incident van 10 november 2011 waarbij onbekenden het ouderlijke huis van uw echtgenote binnenvielen en waarbij haar broer om het leven werd gebracht, dient opgemerkt dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over welk familielid u hierover zou hebben ingelicht. U verklaarde dat uw echtgenote werd opgebeld door haar zus. Toen het haar te veel werd, zou ze de telefoon aan u hebben doorgegeven. U zou vervolgens verder hebben gesproken met de zus van

uw echtgenote en hierna ook nog met haar Broer Roda (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vraag 30). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat het haar moeder was die haar over het incident had ingelicht (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012 echtgenote, p. 5). U werd met deze tegenstijdige verklaringen geconfronteerd. U antwoordde dat het mogelijk was dat de telefoon werd doorgegeven van de ene persoon aan de andere persoon (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vraag 33). Deze uitleg kan niet overtuigen: men mag immers redelijkerwijze verwachten dat het vernemen van dergelijke emotioneel ingrijpend nieuws een zodanige indruk zou hebben nagelaten dat op zijn minst coherente verklaringen worden afgelegd over de vraag van wie men dit nieuws heeft vernomen. Vervolgens is het opmerkelijk dat uw echtgenote in verband met dit incident niet met zekerheid kan zeggen of er door haar familie hierover aangifte is gedaan bij de politie. Gezien de belagers van haar familie haar viseerden, alsook gezien de ernst van de feiten die hebben plaatsgevonden, is het erg bevreemdend dat zij hiernaar niet expliciet navraag heeft gedaan. Uw echtgenote vermoedde wel dat er een aangifte is gedaan daar zij over een officiële overlijdensakte van haar broer beschikt (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012 echtgenote, p. 9). Ofschoon haar bijgevolg werd gevraagd het nodige te doen teneinde een exemplaar van het betreffende PV voor te kunnen leggen aan het CGVS, heeft zij nagelaten dit te doen zonder enige uitleg te verschaffen waarom zij niet aan dit document kon geraken. Opnieuw kan worden betoogd dat op basis van bovenstaande constatering haar geloofwaardigheid en bijgevolg ook de waarachtigheid van dit aangehaalde incident in het gedrang komt.

In verband met het schietincident van 15 november 2011 legt u evenmin geloofwaardige verklaringen af. U verklaarde zelf dat dit incident waarbij jullie huis werd beschoten en waarbij vervolgens twee dreigbrieven werden achtergelaten voor jullie de belangrijkste reden was om het land te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vraag 50). Diezelfde namiddag nog zouden jullie aangifte hebben gedaan in het politiekantoor van Bagdad Jadida (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vragen 50 en 56). Opmerkelijk genoeg blijkt uit de vertaling van het PV dat u voorlegde op het CGVS dat er met geen woord werd gerept over de beschieting die enkele uren daarvoor nog had plaatsgevonden. Dit is onbegrijpelijk: immers het is precies naar aanleiding van de beschieting dat u aangifte bent gaan doen, terwijl de beschieting zelf niet vermeld staat. U werd om een uitleg gevraagd. U antwoordde dat de beschieting niet in het PV werd vermeld omdat de politie daarover nog geen vaststellingen had gedaan (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vragen 72-74). De politie kon de beschieting volgens u wel vermelden bij de onderzoeksrechter. Deze uitleg raakt kant noch wal. Uit het PV blijkt immers duidelijk dat uw persoonlijke verklaringen werden weergegeven over hetgeen u was overkomen die dag. Bovendien gaf u ook duidelijk aan dat u wel degelijk naar het schietincident had verwezen. Het is dan ook onbegrijpelijk dat dit schietincident niet in het PV is opgenomen.

Ook over de dreigbrief die uw echtgenote zou hebben ontvangen op 15 november 2011 legden u en uw echtgenote incoherente verklaringen af. U verklaarde eerst dat in deze dreigbrief ondermeer werd verwezen naar het feit dat ze moderne kledij draagt en dat ze de 'sharia' niet volgt. Vervolgens nuanceerde u dit door te zeggen dat dit niet letterlijk in de dreigbrief was opgenomen. Toen u werd gevraagd de inhoud van de brief zo letterlijk mogelijk weer te geven, verwees u enkel naar doodsb bedreigingen. U liet vervolgens optekenen dat er geen enkele reden was opgegeven waarom men uw echtgenote viseerde en bijvoorbeeld ook niet dat ze niet langer mocht werken. Hierna werd u geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote in verband met de inhoud van deze dreigbrief. Zij verklaarde expliciet dat van haar werd geëist om haar werk te verlaten en dat zij geen enkel werk meer mocht uitvoeren voor geen enkele overheidsinstantie (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2011 echtgenote, p. 9). U antwoordde hierop dat uw echtgenote de inhoud van de dreigbrief wellicht beter kent dan u maar ook dat u de essentie namelijk de bedreigingen wel had weergegeven (zie gehoorverslag CGVS 20 april 2012, vragen 62-69). Deze uitleg overtuigt niet. Het blijft dan ook opmerkelijk dat u de inhoud van de dreigbrief zo verkeerd weergeeft.

Wat betreft de vraag inzake de actuele 'debaathificeringscontext' in Irak, dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (SRB Irak, "Voormalige Baathleden" dd 15/06/2012) blijkt dat er actueel sprake is van een gewijzigd klimaat ten aanzien van voormalige Baathleden. Hoewel er in de eerste jaren na de val van het Baathregime in 2003 massaal spontane wraakacties plaatsvonden, versoepelde dit klimaat met het verstrijken van de jaren en daalde het aantal doelgerichte aanslagen tegen voormalige Baathleden significant. Vandaag de dag kunnen gewone voormalige Baathleden die louter formeel lid waren van de partij over het algemeen terug normaal deelnemen aan de samenleving. Volgens deze informatie worden ex-Baathleden niet meer systematisch aangevallen door gewapende groeperingen. Dit neem echter niet weg dat er nog individuele aanvallen plaatsvinden, doch deze zijn moeilijk meetbaar en het hiermee gepaard gaande risico is zeer moeilijk in te schatten. Het is in dit kader dan ook noodzakelijk een duidelijk zicht te hebben op de individuele omstandigheden van de persoon in kwestie (tribale banden, specifieke positie en omstandigheden, etc...) wat echter in uw geval, gezien de bij momenten uiterst vage en ontwijkende verklaringen omtrent uw eigen profiel binnen deze partij,

geenszins het geval is. Daarenboven maakt u het, gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven dewelke rechtstreeks zouden voortvloeien uit uw voormalige activiteiten voor deze partij, hoe dan ook niet aannemelijk enige concrete vrees in dit verband te koesteren.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten, wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw bewijs van nationaliteit, uw inschrijving in het bevolkingsregister, de twee docentenkaarten, de twee studentenkaarten, uw rijbewijs, uw vakbondskaart, de kopie van het uittreksel van het bevolkingsregister bevestigen uw identiteitsgegevens en uw werk als docent sportwetenschappen ten tijde van het regime van Saddam Hussein. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. Wat de kopie van de overlijdensakte betreft en wat de politieaangifte betreft, dient te worden opgemerkt dat deze enkel kunnen worden weerhouden als ze kaderen binnen geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Eveneens kan worden verwezen naar bovenstaande motivering ter zake.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Basra in Zuid-Irak (u verklaarde immers tot 2003 onafgebroken in Basra te hebben gewoond), dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 22 april 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). De toename van het geweld in Irak in de periode april- juni 2013 situeert zich hoofdzakelijk in Bagdad en in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Salah ad-Din, Diyala en Nineveh (zie COI Focus "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak" dd. 24 juni 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). In Basra deden zich in 2013 een vijftal zware aanslagen voor. Deze aanslagen waren hoofdzakelijk tegen de sjiitische stadsbevolking gericht.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.K. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U zou een soennitische moslim zijn en afkomstig van Nasseriya. U studeerde sportwetenschappen aan de universiteit van Basra van 1988 tot 1991. In 1991 tijdens de eerste Golfoorlog raakte u tijdens een Amerikaans bombardement gewond aan beide benen met een blijvende handicap tot gevolg. Na uw afstuderen gaf u lichamelijke opvoeding aan een middelbare meisjesschool te Nasseriya. Naast uw beroep als lerares was u actief voor het comité dat mindervaliden vertegenwoordigde binnen de schoot van het Iraakes Olympisch Comité. Enkele maanden voor de val werd u verkozen tot voorzitter van het comité voor mindervaliden op het niveau van de provincie Dhi Qar. Kort na de val werd u verkozen tot bestuurslid van het Iraakes Paralympisch comité. Omwille van uw nieuwe baan, verhuisde u naar Bagdad. Van 2003 tot 2009 woonde u in bij de familie van Samir, die vriend als ook een collega was, in de wijk Ur te Bagdad. U zou sinds 2006 omwille van de veiligheidssituatie niet meer naar Dhi Qar zijn

terug gekeerd. U scheidde van uw echtgenoot in 2008 en hertrouwde met (A.S.W.) (OV: 6.934.307) op 18 mei 2009. In 2009 verhuisde u met uw huidige echtgenoot naar Bagdad al Jadida.

U verklaarde dat u sinds 2003 regelmatig werd bedreigd omwille van het feit dat uw kleding niet conform de islamitische voorschriften zou zijn. U droeg namelijk een broek en geen hoofddoek. Vanaf 2007 werden de bedreigingen die telefonisch van aard waren, frequenter. Omwille van uw verschijning en uw publieke functie voor het Paralympisch Comité, zou u zich als vrouw uit het Zuiden niet conformeren naar Islamitische gebruiken en gewoonten. In oktober 2011 vielen onbekenden het huis binnen van uw schoonouders. U vermoedt dat het leden van het Jaysh el Mahdi (JAM) waren. Er werd navraag gedaan naar uw echtgenoot. Tijdens dit incident zou uw schoonvader zijn vermoord en uw schoonbroer Khalid zijn ontvoerd. Op 10 november 2011 zouden onbekenden, waarvan u vermoedt dat het eveneens leden van het JAM waren, uw familie in Nasseriya hebben bezocht. Zij zouden naar u op zoek zijn geweest. Na een woordenwisseling zou uw broer door deze onbekenden zijn doodgeschoten. Enkele dagen later zouden op 15 november 2011, onbekenden uw huis in Bagdad al Jadida hebben beschoten. Er zouden bij dit incident ook twee dreigbrieven zijn achtergelaten. U vermoedt dat u werd gezocht omwille van het feit dat u een gegeerde positie had binnen het Paralympisch Comité. Er waren nieuwe verkiezingen op til en men zou u hebben willen uitschakelen. Ook zou u in de negatieve belangstelling staan van sjiiitische milities omwille van het Baath verleden van uw echtgenoot. Na de aanslag op uw woonst op 15 november 2011, verklaarde u met uw familie bij uw vriend en collega Samir in de wijk Ur te zijn ingetrokken. Na dit incident zou u nog enkele dagen naar uw werk zijn geweest. Op 18 november 2011 verliet u Bagdad samen met uw zoontje en uw echtgenoot (A.S.W.). U reisde via Arbil naar Jordanië meer bepaald Amman. Vanuit Amman reisde u per vliegtuig naar België, om hier toe te komen op 21 december 2011. U gaf diezelfde dag aan de Belgische luchthavenautoriteiten te kennen dat u asiel wenste aan te vragen.

Enige tijd na uw aankomst in België vernam u via uw vriend Samir dat er in uw woning een dreigbrief werd achtergelaten.

U werd een eerste gehoor gehoord op 10 januari 2012. Op 20 januari 2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 februari 2012. Op 20 april 2012 werd u voor een tweede keer gehoord door het CGVS, dit maal in het bijzijn van uw raadsheer mter. P. (G.).

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: Uw originele werkbadge van het Irakees Paralympisch Comité 2009, een kopie van uw werkbadge voor het Paralympisch Comité voor 2005, uw originele werkbadge leerkracht, uw originele mindervalide kaart, uw origineel scheidsrechterboekje volleybal, uw origineel scheidsrechterboekje powerlifting, uw kopies van afstudeerbewijzen aan de universiteit van Basra, uw origineel nationaliteitsbewijs, uw originele woonstkaart, een kopie van de overlijdensakte van uw broer en tenslotte uw originele politie aangifte van de feiten d.d 15 november 2011 en tenslotte een kopie van de dreigbrief die een vriend in uw woning zou hebben aangetroffen na uw vertrek uit Irak.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Niettegenstaande het feit dat uw raadsman niet aanwezig was ten tijden van uw eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal (dd. 10/01/2012) en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dientengevolge de destijds genomen weigeringsbeslissing in uw hoofde vernietigde alsook los van de redenen en impact van de door uw raadsman geciteerde communicatieproblemen, dient te worden vastgesteld dat tal van passages in dit respectieve gehoorverslag vrij zijn van onregelmatigheden op het niveau van de vertaling en/of communicatie. Evenmin zijn er concrete aanwijzingen voorhanden dewelke het tegendeel aantonen. In het licht van dit alles ben ik dan ook de mening toegedaan dat de betreffende passages zonder meer overeind blijven staan alsook gebruikt kunnen worden bij de beoordeling van uw asielaanvraag.

U verklaarde vanaf 2003 regelmatig te worden bedreigd daar u zich omwille van uw verschijning en uw publieke functie voor het Paralympisch Comité, als vrouw uit het Zuiden van Irak, niet conformeerde naar Islamitische gebruiken en gewoonten. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor een broek en geen hoofddoek te dragen (CGVS 10/01/2012, p. 20, p.21, p. 22). Het is dan ook opmerkelijk te moeten constateren dat op de documenten met foto die u voorlegt uit deze periode, u nochtans wel een hoofddoek draagt. Wanneer u wordt gevraagd deze onsamenhangendheid te verduidelijken, stelt u dat uw hoofddoek door uw bedreigers niet als een conservatieve hoofddoek werd beschouwd en bijgevolg als "onvoldoende islamitisch" werd geapprecieerd (CGVS 10/01/2012, p. 26). Deze verklaring

is toch wel opmerkelijk te noemen daar u eerder tijdens het gehoor op verschillende ogenblikken duidelijk betoogde geen hoofddoek te dragen (CGVS 10/01/2012, p. 20-21-22). Frappant is het bovendien dat u gedurende het tweede gehoor bovenstaand asielmotief minimaliseert, ofschoon dit tijdens het eerste gehoor prominent door u naar voren werd geschoven als zijnde een belangrijk motief om u te vervolgen. Zo kwalificeerde u tijdens het tweede gehoor het probleem omtrent uw kleding als een bijkomstigheid en stelde u dat vooral het feit dat u als vrouw een belangrijke positie bekleedde, door uw belagers als problematisch zou ervaren zijn (CGVS 20/04/2012, p.6). Een dergelijke wending met betrekking tot een belangrijk aspect van uw asielrelaas, te weten het vervolgingsmotief, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake.

Ook met betrekking tot de verschillende vervolgingsincidenten die zich zouden hebben voorgedaan zijn uw verklaringen weinig coherent gebleken. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat de belagers van de woonst van uw schoonouders op 20 oktober 2011 naar u en uw echtgenoot zouden hebben gevraagd (CGVS 10/01/2012, p. 20). Tijdens het tweede gehoor stelt u vervolgens expliciet dat de belagers uw schoonouders enkel zouden hebben ondervraagd over hun zoon, uw echtgenoot (CGVS 20/04/2012, p. 4), om verderop in het gehoor te verklaren dat er tijdens de aangehaalde incidenten altijd naar jullie werd gevraagd als een koppel (CGVS 20/04/2012, p. 13). U geconfronteerd met de inconsistentie tussen uw verklaringen, kan deze niet uitklaren. (CGVS 20/04/2012, p. 13).

Het wekt daarenboven verbazing dat u tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst DVZ) überhaupt geen melding heeft gemaakt van het feit dat tijdens het incident van 20 oktober 2011 uw schoonvader door zijn belagers werd vermoord en uw schoonbroer ontvoerd. U gevraagd waarom u, in weerwil van uw verklaring alle redenen te hebben vernoemd waarom u Irak heeft verlaten (CGVS 10/01/2012, p. 2), heeft nagelaten deze incidenten te vermelden, repliceert dat deze problemen betrekking hebben op uw echtgenoot. Deze zouden geen uitstaan hebben met de door u ingeroepen vervolgingsvrees waardoor u het niet noodzakelijk zou hebben geacht deze te vermelden (CGVS 10/01/2012, p. 22). Deze uitleg is opmerkelijk te noemen daar u duidelijk liet verstaan eveneens een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van het feit dat u getrouwd bent met een oud Baathist (CGVS 20/04/2012, p. 3, 5.). Bovendien verklaarde u dat u vermoedt dat uw familie op 10 november 2011 door dezelfde groepering werd bedreigd als deze die uw schoonfamilie onherstelbaar leed zou hebben berokkend (CGVS 20/04/2012, p. 5). U geeft dan ook geen redelijke verklaring voor uw nalaten deze ernstige feiten te vernoemen, waardoor er afbreuk wordt gedaan aan de waarachtigheid van door u ingeroepen vervolgingsincidenten. Tevens dient te worden vastgesteld dat uw uitleg ter zake haaks staat op uw bewering te worden vervolgd vanwege het Baath verleden van uw echtgenoot. U overtuigt dan ook niet dat er sprake zou zijn gemeenschappelijke asielmotieven met uw echtgenoot Al Shareeda Wijdan (OV: 6.934.307). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat zijn asielmotieven evenmin zijn weerhouden door het CGVS.

Ook aangaande de aanval op de woonst van uw ouders op 10 november 2011 zijn er ongerijmdheden vast te stellen die de positieve overtuigingskracht van uw asielrelaas aantasten. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet overtuigt waarom uw bedreigers naar u op zoek zouden gaan bij uw ouders in Nasseriya. U verklaarde immers sinds 2004 niet meer naar Nasseriya te zijn teruggekeerd (CGVS 20/04/2012, p.7). Bovendien verklaarde u op nationale tv te zijn verschenen en bekend te zijn (CGVS 10/01/2012, p. 21). U was kortom een vrij publiek figuur die zich dagelijks met de auto naar haar werk begaf (CGVS 10/01/2012, p. 17), waardoor het voor uw bedreigers toch niet al te moeilijk moet zijn geweest om uw adres in Bagdad te achterhalen, zonder hiervoor uw familie onder druk te moeten zetten. Wanneer u met deze vraag wordt geconfronteerd stelt u dat niemand zou hebben geweten waar in Bagdad u precies woonde. Hiermee klaart u echter voorliggende onaannemelijkheid niet nader uit. Daarenboven leggen u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen af over welk familielid u zou hebben ingelicht over het incident dat op 10 november 2011 in uw ouderlijke woonst te Nasseriya zou hebben plaatsgevonden. Zo verklaarde u dat uw moeder u over het voorval van 10 november zou hebben ingelicht (CGVS 20/04/2012, p. 5), terwijl uw echtgenoot stelde dat u uw zus aan de telefoon had en dat hij op een bepaald moment het gesprek met uw zus verder zou hebben gezet daar u niet meer in staat was het gesprek te continueren (CGVS 11/101627 dd. 20/04/2012, nr. 29- 30). Eveneens moet worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u niet weet of uw familie aangifte is gaan doen van de moord op uw broer en de bedreigingen aan het adres van uw moeder. Gezien het de belagers van uw familie toch om u te doen was, alsook gezien de ernst van de feiten die hebben plaatsgevonden, mag het toch bevreemdend worden genoemd dat u hier geen navraag naar heeft gedaan (CGVS 20/04/2012, p.9). Hoe het ook zij, u stelt vervolgens dat u vermoedt dat er wel een aangifte is gebeurd daar u over een officiële overlijdensakte van uw broer kon beschikken (CGVS 20/04/2012, p. 9). Ook uw echtgenoot is op basis van dit gegeven overtuigd dat er een officiële aangifte is gebeurd (CGVS 11/101627 dd. 20/04/2012, nr. 37- 39). Ofschoon u bijgevolg werd gevraagd het nodige te doen teneinde een exemplaar van het betreffende PV voor te kunnen leggen aan het CGVS, heeft u dit nagelaten zonder enige uitleg te verschaffen waarom u niet aan dit document kon

geraken. Er kan dan ook worden betoogd dat op basis van bovenstaande constatering uw geloofwaardigheid en bijgevolg ook de waarachtigheid van voorliggend vervolgingsincident in het gedrang komt.

Evenmin legt u geloofwaardige verklaringen af met betrekking tot de aanval op uw woonst in Bagdad al Jadida op 15 november 2011. Vooraleerst dient te worden opgemerkt dat het toch hoogst opmerkelijk is dat u van dit incident, toch de directe vluchtaanleiding voor uw vertrek uit Irak, geen melding heeft gemaakt in de vragenlijst van het CGVS ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst). U maakte wel melding van een beschieting vanuit een wagen, een incident dat u op geen enkel moment heeft aangehaald toen u werd gevraagd uw asielrelaas uiteen te zetten. Het wekt bovendien verbazing dat er evenmin sprake is van een beschieting van uw woonst in het PV dat u heeft laten opstellen naar aanleiding van dit voorval. In het PV werd er enkel melding gemaakt van bedreigingen per telefoon en een dreigbrief die zou zijn achtergelaten in uw woonst. Wanneer u wordt gevraagd waarom juist het incident waarvoor u aangifte bent gaan doen niet in het PV is opgenomen, stelt u dat u de beschieting wel degelijk heeft gemeld, maar dat de verantwoordelijke in het politiekantoor zou hebben betoogd dat u in een nader gehoor over dit incident zou worden gehoord (CGVS 20/04/2012, p. 10). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat dit gegeven toch op zijn minst te kwalificeren is als een weinig logische gang van zaken, past u uw antwoord aan en stelt u dat mogelijks met opzet het incident niet werd opgenomen in het PV (CGVS 20/04/2012, p. 10). Indien u dit laatste effectief zou vermoeden is het toch merkwaardig te noemen dat u dit niet spontaan heeft verteld daar dit gegeven wijst op een eventuele betrokkenheid van de Irakese autoriteit bij de aanval op uw woonst.

Voorts moet met betrekking tot de dreigbrieven die in uw woonst werden achtergelaten volgend op de beschieting worden vastgesteld dat u in eerste instantie verklaarde niet te weten of de dreigbrief die u en uw man zouden hebben gekregen afkomstig waren van dezelfde organisatie, daar u dit aspect niet zou hebben bekeken (CGVS 10/01/2012, p. 25). Wanneer u tijdens het tweede gehoor door het CGVS nogmaals naar dit aspect wordt gevraagd, verklaart u dat de brieven beiden geel van kleur waren, waardoor mede gezien de context, kan worden aangenomen dat een en dezelfde organisatie jullie viseerde. Het wekt verbazing dat u tijdens het eerste gehoor geen enkele melding heeft gemaakt van het feit dat de brieven beiden geel van kleur waren, temeer daar er duidelijk werd gevraagd of er overeenkomsten waren tussen beide dreigbrieven (CGVS 10/01/2012, p. 25). U geconfronteerd met deze ongerijmdheid, betoogt dat er tijdens het eerste gehoor expliciet zou zijn gevraagd naar een eventuele overeenstemming tussen de logo's op de dreigbrief (CGVS 20/04/2012, p. 9). Uit het gehoorverslag blijkt evenwel onomstotelijk dat er werd gepeild naar een overeenkomsten tussen beide brieven in het algemeen (CGVS 10/01/2012, p. 25). Uw uitleg kan dan ook geenszins worden weerhouden, waardoor uw voorliggende ongerijmdheden kunnen worden tegengeworpen en de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd.

Eveneens mag het feit dat u verklaarde na de aanslag op uw woonst nog twee dagen naar uw werk te zijn gegaan bij het Paralympisch Comité (CGVS 10/01/2012, p. 23) worden beschouwd als een hoogst opmerkelijk gegeven gezien de ernst van de gebeurtenissen die u daags en uw familie in de weken voordien reeds hadden ondergaan. Zo verklaarde u zich met uw eigen auto, die voor u huis op de oprit stond en die bijgevolg door u bedreigers gekend moet zijn geweest, naar uw werk te hebben verplaatst (CGVS 20/04/2012, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt waarom u het risico nam om zich, duidelijk identificeerbaar, naar uw werk te begeven, geeft u een onsamenhangende uitleg. In eerste instantie verklaarde u dat u niet wilde stoppen met werken uit vrees dat uw salaris niet uitbetaald zou worden (CGVS 10/01/2012, p. 24). Tijdens het tweede gehoor liet dan weer verstaan dat u in geen geval wilde laten uitschijnen dat u de beslissing had genomen om Irak te verlaten (CGVS 20/04/2012, p. 12). Afgezien van het feit dat u, voor wat betreft toch een pertinent aspect van uw asielrelaas, verschillende verklaringen heeft afgelegd, is uw houding ter zake moeilijk te rijmen met de door u geschetste omstandigheden. U laat enerzijds immers economische motieven uw handelen motiveren, waardoor de ernst van uw vrees danig wordt ondermijnd. Anderzijds kan moeilijk de noodzaak worden ingezien, om met alle risico van dien, per se de indruk te moeten wekken dat u geen intentie had om Irak te verlaten. Er kan u dus wel degelijk worden tegengeworpen dat u na vooropgestelde incidenten nog bent gaan werken. Uw houding strookt dan ook niet met de door u vooropgestelde vrees voor vervolging.

In het PV van 15 november 2011 heeft u eveneens laten acteren dat u telefonisch zou zijn bedreigd. Met betrekking tot deze dreigementen verklaarde u dat u deze dreig telefoons eerder interpreteerde als een soort roddel. Voorts stelde u dat u in 2011 een keer zou zijn opgebeld door een persoon die aan u zou hebben gevraagd of u nog steeds werkzaam was voor het Paralympisch Comité. U zou dit voorval nochtans niet hebben ervaren als een echt dreigement (CGVS 20/04/2012, p. 11). Moeilijk kan dan ook worden betoogd dat deze voorvallen indien effectief plaats gevonden, quod non, deze een vervolging uitmaken in de zin van de Conventie van Genève.

Voorts verklaarde u dat er na uw vertrek een dreigbrief in uw woning zou zijn achtergelaten. U stelde dat deze dreigbrief afkomstig was van de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al Haq. U gevraagd wat u over deze organisatie weet, stelt u dat het een islamitische organisatie is die deel uitmaakt van het Mehdi leger (CGVS 20/04/2012, p. 4, 13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel dat Asa'ib Ahl al Haq reeds sinds 2006 is afgesplitst van het Mehdi leger en een onafhankelijke koers vaart. Dat u heeft nagelaten, te meer gezien uw achtergrond, u te informeren over de organisatie die u, uw echtgenoot en uw zoontje viseert en die tevens verantwoordelijk is voor de dood van uw broer, schoonvader en de ontvoering van uw schoonbroer, getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat het opmerkelijk is dat u thans geen contact meer heeft met uw kinderen die verblijven bij uw ex- man te Nasseriya (CGVS 20/04/2012, p. 15). Nadat zij zouden hebben vernomen dat er ook nog na jullie vertrek een dreigbrief werd achtergelaten, zouden zij zijn verhuisd naar het huis van uw ex schoonzus te Nasseriya. U gevraagd of zij eventueel problemen hebben gehad, stelt u dat u hiervan niet op de hoogte bent omdat u geen contact meer met hen heeft. U zou alleen internet hebben overdag, in het ziekenhuis hebben verbleven en een slecht functionerend GSM netwerk hebben in het nieuwe opvangcentrum. Gezien het door u vooropgestelde gewelddadige optreden van uw bedreigers, overtuigen bovengenoemde redenen waarom u niet op de hoogte zou zijn van veiligheidssituatie van uw kinderen te Nasseriya, in zijn geheel niet. Uw nalaten zich te informeren naar het welzijn van uw achtergebleven kinderen in Irak, is nogmaals een contra-indicatie voor de door vooropgestelde vrees.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Thi Qar in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld. U verklaarde er immers te hebben gewoond tot 2003 en u beschikt er nog steeds over een uitgebreid familiaal netwerk.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 22 april 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). De toename van het geweld in Irak in de periode april- juni 2013 situeert zich hoofdzakelijk in Bagdad en in de Centraal- Iraakse provincies Anbar, Salah ad-Din, Diyala en Nineveh (zie COI Focus "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak" dd. 24 juni 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). Ondanks een beperkt aantal aanslagen in Kut en Nasiriya was de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Thi Qar en al Muthanna in de periode januari- mei 2013 relatief stabiel.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. Immers, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kunnen deze geen beletsel vormen voor een eventuele terugkeer naar deze regio. U haalt verder geen andere elementen aan dewelke er op wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw regio van herkomst, te weten Thi Qar, een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te koesteren.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten bevestigen uw identiteit, herkomst uit Thi Qar en uw activiteiten, hetgeen hier niet ter discussie staat. De kopie van de overlijdensakte van uw broer, waarvan de authenticiteit overigens niet kan worden gegarandeerd, kunnen bovendien enkel worden weerhouden als ze samengaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1.1. Door advocaat F.C. werd op 26 augustus 2013 in naam van zowel verzoeker als verzoekster een "VERZOEKSCHRIFT STREKKENDE TOT ANNULATIE" ingediend tegen de twee voormelde bestreden beslissingen, daterend van 23 juli 2013.

2.1.2. Dit verzoekschrift werd ontvankelijk verklaard bij arrest nr. 115 274, geveld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 december 2013. Blijkens de inhoud van dit arrest en het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 29 november 2013 zouden zowel verzoeker als verzoekster op de openbare terechtzitting van 29 november 2013 zijn verschenen.

2.1.3. Uit het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 5 maart 2014 blijkt echter dat verzoeker verklaarde dat verzoekster reeds geruime tijd daarvoor en in september 2012 het land heeft verlaten en naar Irak is teruggekeerd. Volgens verzoeker had verzoekster het land aldus reeds verlaten voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing door verwerende partij en aan het indienen van onderhavig verzoekschrift. Wanneer ter terechtzitting werd gewezen op de inhoud van arrest nr. 115 274 van 9 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hield verzoeker vol dat verzoekster reeds in september 2012 het land verliet en verklaarde hij dat zij omwille van deze redenen niet aanwezig was op de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 29 november 2013.

De zaak werd op de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 5 maart 2014, teneinde duidelijkheid te krijgen, tegensprekelijk uitgesteld naar de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 20 maart 2014. De voorzitter vroeg daarbij aan de verzoekende partijen om te concluderen over het belang dat verzoekster, gelet op haar verklaarde vertrek uit België, nog kan hebben bij de voorzetting van onderhavig beroep. Tevens werd aan verzoeker gevraagd om duidelijkheid te verstrekken over de datum en de redenen van het vertrek uit België van verzoekster, over zijn huidige situatie, over de vraag of hij al dan niet gescheiden is van verzoekster en over de mate waarin hij zich in het kader van zijn asielaanvraag nog meende te kunnen beroepen op het profiel van verzoekster.

2.1.4. Op 19 maart 2014 dienden verzoekende partijen een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 24). In deze nota wordt bevestigd dat verzoekster is teruggekeerd naar Irak en wordt gepreciseerd dat zij België samen met haar jongste zoon heeft verlaten op 28 september 2012. Zij keerde terug naar Irak omdat één van haar zonen werd ontvoerd. Verzoeker heeft hiervan het OCMW en het centrum op de hoogte gebracht. Hij stelt in de aanvullende nota dat zijn verhaal niet vermengd is met dat van verzoekster en dat zijn verhaal niet terugslaat op haar problemen. Verzoeker verklaart tevens dat hij en verzoekster van mekaar zijn gescheiden en dat deze echtscheiding recentelijk werd gefinaliseerd.

Ter staving werden volgende stukken bij de aanvullende nota gevoegd: een verklaring van verzoekster (bijlage 1), een verklaring van verzoeker (bijlage 2) en een echtscheidingsakte (bijlage 3).

2.1.5. Op de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 20 maart 2014 legden verzoekende partijen het origineel neer (zonder de overtuigingsstukken) van de op 19 maart 2014 neergelegde aanvullende nota. Tevens leggen zij een kopie neer van een "ONE WAY LAISSEZ PASSER", uitgereikt aan verzoekster (rechtsplegingsdossier, stuk 25).

Uit het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 20 maart 2014 blijkt dat de zaak andermaal tegensprekelijk werd uitgesteld, naar de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 3 april 2014. De voorzitter vroeg aan verzoeker om het e-ticket waarmee verzoekster is teruggekeerd naar Irak, een vertaling van de echtscheidingsakte en een beschrijving van de omstandigheden van het vertrek van verzoekster naar Irak.

2.1.6. Op de openbare terechtzitting van de IVde kamer van 3 april 2014 werden volgende stukken neergelegd: de echtscheidingsakte van verzoekende partijen, voorzien van een beëdigde vertaling, en een document waarin wordt gesteld dat verzoekster en haar kind op 28 september 2012 het land hebben verlaten en dat verzoeker en verzoekster zijn gescheiden (rechtsplegingsdossier, stuk 26).

2.1.7. Op basis van verzoekers gezegden en de inhoud van de bijgebrachte stukken, met name de verklaringen uitgaande van verzoekende partijen, verzoeksters "*laissez passer*", de echtscheidingsakte van verzoekende partijen en het document waarin het vertrek van verzoekster en haar kind en de echtscheiding van verzoekende partijen worden bevestigd, dient te worden besloten dat verzoekster reeds op 28 september 2012 het land heeft verlaten en is teruggekeerd naar Irak, alsmede dat verzoekende partijen uit de echt zijn gescheiden.

2.1.8. Verzoekster verblijft niet langer in België en is vrijwillig teruggekeerd naar haar land van herkomst. Gezien zij door haar handelwijze verzaakt aan de door haar ingeroepen internationale bescherming is het beroep, voor wat verzoekster betreft, doelloos geworden.

2.1.9. Gelet op het voorgaande, wordt onderhavig beroep in hetgeen volgt beoordeeld ten aanzien van verzoeker en wordt het verzoekschrift ook in deze zin gelezen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zich deels schikte naar de vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) inzake verzoekende partijen en nieuwe gehoren organiseerde. Volgens hem voldoen deze echter niet aan de objectiviteitsvereisten die het CGVS zichzelf oplegt doch vertonen deze de kenmerken van een strafrechtelijk verhoor met als enige reden een dossier samen te stellen tegen hem waarbij kan worden aangetoond dat hij wel moest geweigerd worden omdat de ambtenaar van het CGVS oordeelt dat alle hoge Baath-functionarissen schuldig zijn aan misdaden tegen de mensheid.

3.1.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* het KB van 8 oktober 1981.

Volgens hem blijkt uit alle stukken van het dossier, in het bijzonder de gehoorverslagen, dat de ambtenaar van het CGVS vooringenomen was en vertrok van de veronderstelling dat alle hoge Baath-functionarissen van de rang van verzoeker zich hebben bezondigd aan misdrijven tegen de mensheid.

Verzoeker had wel de hoge functie van 'udu firqa' in zijn hoedanigheid als professor aan de universiteit van Basra doch hij was slechts academicus en geen militair. Voorts was hij niet van Tikrit maar van het roerige Basra en was hij nooit betrokken bij mensenrechtenschendingen. Het CGVS weigert nochtans de asielaanvraag louter omdat het niet aannemelijk zou zijn dat iemand met verzoekers functie zich niet schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen. De vraagstelling was dermate tendentiekus dat verzoeker werd gedwongen standpunt in te nemen en een vergelijking te maken tussen het huidige regime en het regime van Saddam Hoessein. Het behoort niet tot het takenpakket van het CGVS om eventuele ethische bezwaren, problemen en overwegingen in hoofdte van de ambtenaar te ventileren naar de asielzoeker. Het CGVS kan gemakkelijk nagaan wie verzoeker is en vaststellen of hij al dan niet voorkomt op de lijst van gezochte misdadigers van het vorige regime. Dit is niet het geval en minstens refereert de dossierbehandelaar er niet aan. Verzoeker loopt bij een terugkeer gevaar en riskeert vergelding louter en alleen omdat hij (en verzoekster) deel uitmaakte(n) van het regime.

Verzoeker citeert een aantal passages uit de door het CGVS aan het administratief dossier toegevoegde informatie en stelt dat hieruit blijkt dat mensen met zijn profiel niet daadwerkelijk bijdroegen aan mensenrechtenschendingen maar wel slachtoffer werden van wraakacties op hun persoon, louter omwille van hun graad en verantwoordelijkheid. Het niet-gemotiveerde negeren van deze informatie vormt op zich al een schending van de wettelijke opdracht van het CGVS.

3.1.3.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.1.3.2. In een eerste onderdeel beroept hij zich op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hij benadrukt dat in het Zuiden van Irak sjiitische milities ongehinderd hun gang gaan en wraakacties kunnen organiseren tegen de voormalige, overwegend soennitische elite. Uit de stukken blijkt dat hij zich niet kan wenden tot de eigen overheid voor bescherming.

Verzoeker citeert artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en voert aan dat verweerder nonchalant besliste dat alle udu firqa's betrokken waren bij mensenrechtenschendingen. Er was een duidelijk verschil tussen militaire en burgerlijke udu firqa's ingebed in de maatschappij en hooggeplaatste leden met een academische graad die niet bij deze daden werden betrokken. De informatie van het CGVS wordt door het CGVS genegeerd louter en alleen omdat verzoeker een onvolledig verhaal zou hebben verteld en uitgesloten zou kunnen worden van bescherming indien hij de volledige versie zou geven. Dit slaat nergens op nu alle Baath-leden in hoge functies die schuldig waren aan misdaden tegen de mensheid bekend zijn en werden opgenomen op een lijst van personen die bij de debaathificatie niet meer in aanmerking kunnen komen voor openbare functies en/of dienen te worden berecht. Nergens wordt aangegeven dat verzoeker op deze lijst zou figureren zodat moet aangenomen worden dat hij zich niet schuldig maakte aan misdaden tegen de mensheid. Door verzoeker meteen uit te sluiten op basis van halve waarheden en ongefundeerde verdachtmakingen worden voormelde artikelen geschonden.

3.1.3.3. In een tweede onderdeel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Hij is afkomstig van Basra en leefde er als soenniet in een overwegend sjiiitische streek. Hijzelf en verzoekster zijn hoogopgeleid en hadden een zichtbare academische functie. Verzoekster paste bovendien niet in het klassieke Arabische profiel. Een intern vestigingsalternatief werd niet onderzocht. Het CGVS diende na te gaan in welke mate verzoeker in Irak een leven kan opbouwen. Verzoeker houdt vol dat personen met zijn profiel blootstaan aan individuele vervolging omdat het van algemene bekendheid is dat hij deel uitmaakte van het regime, hooggeschoold is, een academische graad heeft en een zichtbare functie bekleedde. Hij herhaalt dat sjiiitische milities vrij spel hebben in Irak en vooral in het Zuiden. Het CGVS heeft echter niet nagekeken in welke mate er toepassing zou kunnen worden gemaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.1.4.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 57/6 *in fine* van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.4.2. In een eerste onderdeel stelt verzoeker dat “*de draagkrachtige motivering*” wordt geschonden.

Hij herhaalt dat het CGVS zich beperkt tot de tendentieuze vaststelling dat hij op de hoogte moet zijn geweest van meer dan hij vertelt, zich schuldig moet hebben gemaakt aan misdaden tegen de mensheid en daarom moet uitgesloten worden van bescherming. Nergens wordt nagegaan of objectief kan worden geverifieerd of verzoeker daadwerkelijk deelnam aan zulke daden en het dossier bevat hierover geen enkele verwijzing. De motivering druist in tegen de inhoud van het dossier en de verklaringen van verzoekende partijen.

3.1.4.3. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden motieven strijdig zijn met de inhoud van het dossier en getuigen van onzorgvuldigheid en onredelijkheid.

De motivering is incorrect en het CGVS is op de hoogte van de toestand in Irak. Deze blijkt uit de eigen informatie van verweerder doch hieraan wordt zonder motivering voorbijgegaan. De toestand in Irak is ruim gedocumenteerd en zorgwekkend. De veiligheid kan niet worden gegarandeerd en verzoeker loopt met zijn profiel risico slachtoffer te worden van sjiiitische milities die vrij spel hebben. De stukken waaruit deze vervolging blijkt bevinden zich in het dossier. De redenering van het CGVS komt erop neer dat verzoekers regio weliswaar levensgevaarlijk is maar dat hij toch geen bescherming kan krijgen omdat hij een hoge Baath-functionaris was. Het relaas van verzoeker is zeer uitgebreid, consequent en niet aangetast door tegenstrijdigheden.

3.2.1. De aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, in hetgeen volgt tezamen behandeld.

3.2.2. Verzoeker beticht de ambtenaar van het CGVS van vooringenomenheid, stelt dat de gehoren kenmerken vertonen van een strafrechtelijk gehoor, niet objectief verliepen en tendentieuze vragen bevatten en betoogt dat het CGVS van oordeel is dat hij zich schuldig moet hebben gemaakt aan misdrijven tegen de mensheid en uitgesloten moet worden van bescherming. Dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat de asielaanvraag van verzoeker niet objectief en eerlijk zou zijn behandeld, kan, te meer daar hij niet werd uitgesloten van bescherming, echter niet worden afgeleid uit

de stukken van het administratief dossier of de bestreden motieven. Verzoeker brengt voor het overige geen concrete gegevens of argumenten aan waaruit blijkt dat het CGVS vooringenomen zou zijn geweest of zijn asielaanvraag oneerlijk zou hebben behandeld. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij, zoals in onderhavig dossier, de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.5. Uit de informatie zoals opgenomen in de administratieve dossiers blijkt dat ex-Baathleden, hoewel deze niet meer het voorwerp uitmaken van systematische vervolging, nog steeds risico kunnen lopen om het doelwit uit te maken van gerichte individuele aanvallen en wraakacties. De berichten over moorden op voormalige Baathleden blijven immers aanhouden, en dit vooral in verzoekers regio en stad van herkomst, alwaar zij een makkelijk doelwit vormen. Voor de inschatting van de mate waarin ex-Baathleden het risico lopen om te worden gevisieerd zijn individuele omstandigheden en factoren, zoals met reden wordt aangehaald in de bestreden beslissing, van cruciaal belang (administratief dossier van 19 september 2013, stuk 18: landeninformatie; administratief dossier van 13 februari 2012, stuk 12: landeninformatie).

Verzoeker legde blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing gedetailleerde, consistente en geloofwaardige verklaringen af omtrent zijn professionele carrière en zijn positie en graad binnen de Baathpartij ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. Verzoekers positie aan de universiteit en graad als udu firqa binnen de Baathpartij worden door verweerder op zich niet betwist.

Verweerder stelt wel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers concrete profiel en activiteiten als udu firqa binnen de Baathpartij. Meer in het bijzonder oordeelt verweerder dat verzoeker bepaalde zaken anders voorstelt, *“mogelijks om uw eventueel aandeel in bepaalde ‘onfrisse’ praktijken ten tijde van het regime van Saddam Hoessein te maskeren”*. Verweerder stelt dat verzoeker zijn eventuele betrokkenheid bij bepaalde praktijken tracht te verhullen en zijn verantwoordelijkheid als udu firqa tracht te minimaliseren.

Dit kan uit verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, echter niet worden afgeleid. Verzoeker legde gedurende zijn asielprocedure duidelijke, gedetailleerde en coherente

verklaringen af omtrent zijn taken en verantwoordelijkheden als udu firqa aan de universiteit van Basra. Tevens hield hij steeds consequent vol dat hij als udu firqa enkel verantwoordelijkheid had over de studenten, dat hij deze verantwoordelijkheid slechts opnam tijdens de vakantieperiodes en dat hij nooit betrokken was bij mensenrechtenschendingen. Verzoekers verklaringen ter zake zijn geloofwaardig en stemmen, zoals hij terecht opwerpt, overeen met de reeds hoger aangehaalde landeninformatie. Uit deze informatie blijkt duidelijk dat vele personen met verzoekers profiel, met name personen met een job aan één van de Iraakse universiteiten, lid werden van de Baathpartij om pragmatische redenen, omdat dit vereist was voor hun beroep. Velen waren dan ook slechts op administratieve wijze lid van de partij. Een Baathcarrière was niet enkel weggelegd voor zij die de partijlijn volgden en deelnamen aan de activiteiten van de partij doch ook voor hen die substantieel bijdroegen aan de productiviteit op hun werkplaats. Veel leden van een firqa, zoals academici, hebben de rangen van de Baathpartij doorlopen louter met het oog op hun professionele carrière. Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker zijn individuele profiel en activiteiten binnen de Baathpartij aannemelijk. Het loutere feit dat hij nog enige loyaliteit betoonde ten aanzien van het regime van Saddam Hoessein, en dit relateerde aan de periode van chaos die volgde op de val van het regime, is niet van die aard dat dit het voorgaande kan ontkrachten.

Uit de voormelde landeninformatie blijkt dat ex-Baathleden die een hoge graad en functie hadden een verhoogd risico lopen om te worden geïdendeerd. Tevens blijkt hieruit dat voormalige Baathleden een hoger risico lopen indien zij een zichtbare functie uitoefenden en hun activiteiten daardoor lokaal gekend zijn. Voorts geldt een verhoogd risico voor voormalige Baathleden in overwegend sjiitische regio's zoals Basra en worden vooral bepaalde beroepsgroepen, zoals intellectuelen en professoren, geïdendeerd. Inzake verzoekers profiel dienen zijn politieke overtuiging, sociale status en religie gecombineerd in aanmerking te worden genomen. Verzoeker had een hoge graad binnen de Baathpartij. Hij is afkomstig van Basra in het Zuiden van Irak. Voor de val van het regime van Saddam Hoessein oefende hij als academicus een voorname en zichtbare functie uit aan de universiteit van Basra. Daarenboven blijkt uit de informatie die verweerder op 4 maart 2014 neerlegde per aanvullende nota dat hij zich als soenniet in zijn stad en regio van herkomst in een kwetsbare positie bevindt gelet op zijn religieuze aanhorigheid.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen, dient te worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de eerste verzoekende partij wordt erkend.

Artikel 2

Het beroep wordt ten aanzien van de tweede verzoekende partij verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS